

De hemelvaart van de Heere Jezus Christus

ds. J. IJsselstein – Lukas 24:50-52

Liturgie:

Psalm 24:4

Zondag 18 (49, 50, 51)

Psalm 24:5

Lezen Lukas 24:50-53

Psalm 47:3,4

Psalm 68:9

Psalm 21:5,6

Gemeente, de tekst voor de preek op deze Hemelvaartsdag kunt u vinden in Lukas 24, daarvan de verzen 50 tot en met 52. Lukas 24:50-52. Daar lezen we het woord van God als volgt:

En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel. En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De hemelvaart van de Heere Jezus Christus.

We letten samen op drie dingen.

In de eerste plaats letten we op *Zijn heengaan*, weg van deze aarde, weg van Zijn discipelen.

In de tweede plaats letten we op *Zijn ingaan* in de hemel.

En in de derde plaats (nadat we gezongen hebben) zullen we letten op *het nut* van de hemelvaart van de Heere Jezus. Ik denk dan aan de woorden van vers 52 en vraag me met u af: *Waarom keerden de discipelen terug naar Jeruzalem met grote blijdschap?*

Dus drie aandachtspunten:

- 1. Zijn heengaan**
- 2. Zijn ingegaan**
- 3. En: het nut van dit alles.**

Als eerste dus:

1. Zijn heengaan

We lezen in vers 50 en 51a: *En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde.*

Het pad waarop ze samen lopen kronkelt naar beneden. Uit de stad Jeruzalem, in de richting van het Kidrondal. De beek over, langs de hof, rechtdoor gaat het pad verder in de richting van Jericho, maar zij nemen het zijpad in de richting van Bethanië.

Het is niet zo ver, hooguit een kilometer of twee.

Niet ver, maar wel een weg vol van herinneringen. Kijk maar...

Voor hen ligt *Bethanië*. Een plaats met zo veel goede herinneringen, zoveel goede ontmoetingen met Martha, Maria en Lazarus. Het is de plaats waar Maria de voeten van de Heere Jezus heeft gezalfd met kostbare narduszalf.

Achter hen ligt *Gethsémané*. De plaats van het bittere lijden. Waar de Heere Jezus ‘geheel bedroefd werd, tot de dood toe’. De plaats waar Hij bad: *Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede*. De plaats van het verraad. De plaats waar ze Hem allemaal verlaten hebben. En daarachter ligt de stad *Jeruzalem*.

En hier, dichtbij, daar zie je de *helling van de Olijfberg*. Dat is de plaats waar de Heere Jezus in het verleden gehuild heeft, zoals staat in Lukas 19: *En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of u ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen (41-42)*.

De mannen zijn ondertussen doorgelopen. Als ze dicht bij Bethanië zijn, staan ze stil. Ze staan stil. En het is stil...

Hoor, er wordt nog iets gezegd. Meester, zult u in deze tijd aan Israël het Koninkrijk weer oprichten? Wordt het nu voor ons de tijd om te rusten op onze tronen?

Hoor, de liefde van de Zaligmaker in Zijn milde terechtwijzing en tegelijkertijd dubbele belofte: *En Hij zeide tot hen: Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft; maar u zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde (Handelingen 1:7-8)*.

Kinderen van God, dit zijn de laatste woorden van de Zaligmaker, de laatste woorden van uw Meester: *U zult Mijn getuigen zijn*.

Daar staan ze. Na die enkele woorden is het stil.

En dan is daar dat indrukwekkende moment. In die stilte...

Bij de geboorte van de Heere Jezus waren er legioenen engelen. Bij Zijn kruis was er die zwarte sluier, toen schokte de aarde, toen scheurden de rotsen, toen werden de graven geopend. Bij Zijn opstanding was er die geweldige aardbeving, de wachters werden als doden, ze vielen op de grond en daarna vluchtten ze voor hun leven.

Maar hier... geen donder, geen bliksem, geen aardbeving. Hier geen vurige paarden en wagens zoals destijds bij de profeet Elia. Hier heerst de stilte...

En dan, in stilte, vol van majesteit, kalm en vol van hemelse heerlijkheid stijgt de Heere Jezus op. Hij stijgt (door Eigen kracht) omhoog, van de aarde, in de richting van de hemel.

En terwijl Hij heen gaat, zegen Hij Zijn discipelen. Eigenlijk zou je moeten lezen:

Terwijl Hij zegen, gaat Hij heen. In Zijn zegenen gaat Hij heen.

Het laatste van Hem op aarde was een zegen voor Zijn discipelen. Hij gaat heen als een zegenende *Priester*, als een zegenende *Hogepriester*.

In de tijd van het Oude Testament ging de hogepriester één keer per jaar, op de grote verzoendag, het heilige der heiligen binnen. Hij offerde eerst voor zichzelf, daarna voor het volk. Hij spregde het bloed eerst voor zichzelf, daarna voor het volk.

En daarna zegende hij het volk.

Maar, iedere hogepriester moest uiteindelijk sterven. Zijn zoon nam de dienst van hem over.

Maar, kijk hier: de grote Hogepriester heeft Zichzelf geofferd. Een volkomen Lam, het Lam Gods dat de zonde der wereld weg gedragen heeft.

Hoe volmaakt was Zijn vervulling van de wet, *hoe* bitter was zijn zielesmart, *hoe* zwaar was Zijn lijden, *hoe* smadelijk was Zijn dood.

Maar nu is de prijs van de zonde betaald, nu is het leven gekocht, nu zijn de deugden (de volmaaktheden) van Zijn Vader groot gemaakt.

Nu stijgt Hij op, vol van majesteit en heerlijkheid.

En zo gaat Hij naar de hemel: als een Overwinnaar! En zegenend als een Hogepriester.

Kijk, daar gaat Hij... *Zijn handen opheffende, zegende Hij hen.*

Kijk, Zijn handen...

Kijk eens naar je *eigen* handen, jongens en meisjes. Doe het maar eens, kijk eens naar je eigen handen. *Zijn* handen zegenen. *Jouw* handen, wat doen die en wat hebben die allemaal gedaan?

Moeten wij niet allemaal eerlijk zeggen: Deze handen, mijn handen hebben zoveel zonden, zoveel kwaad gedaan? Mijn handen strekten zich in het paradijs uit naar de verboden vrucht. Mijn handen strekten zich uit naar de troon van God. Ik wilde (in Adam mijn eerste stamvader) als God zijn. Mijn handen hebben zoveel kwaad gedaan.

En daarom, daarom is de hemel voor ons gesloten! Dat hebben *onze handen* gedaan!

Onze handen hebben de hemel dichtgedaan.

Door onze handen is er een onoverbrugbare afstand tussen de hemel en de aarde. We zijn eindeloos ver weg van God. En God is onbereikbaar voor ons. De hemel is gesloten.

En dat is *onze schuld*.

Ja, dat kan je allemaal weten met je verstand. Maar het kan ook zo zijn, dat je dat ook echt zo voelt en ervaart in de beleving van je hart. 'Heere, ik mis U, ik zoek U, maar hoe kom ik ooit weer bij U terug? De hemel is gesloten. Hoe kan ooit die onoverbrugbare afstand tussen U en mij overbrugd worden?'

Mijn handen... Dat hebben mijn handen gedaan.

Maar kijk nu eens naar *Zijn handen*, naar de handen van deze Zaligmaker.

Wij waren het waard geweest, als wij allemaal gevallen waren in de handen van de rechtvaardige Rechter. We zijn het waard dat Zijn handen ons breken zouden (Psalm 2).

Maar dit, wat u hier ziet, *dat* is het Evangelie van Hemelvaartsdag.

God (het ging van Hem uit!) heeft *zo anders* gedaan dan wij verdiend hadden.

Zijn rechtvaardige en heilige handen zijn ook (dat zie je hier) milde handen.

Dit zijn de handen die in het verleden zieken genazen, aan blinden het gezicht gaven. Dit zijn de handen die Petrus gered hebben uit het water, toen hij wegzonk in de golven van de zee. Dit zijn de handen, jongens en meisjes, die gewenkt hebben: *Laat de kinderen tot Mij komen*. Dit zijn de handen, die zo vaak in stilte en in het verborgen gevouwen zijn geweest, als de Heere in stilte bad tot Zijn Vader.

Hebben *deze* handen ooit iets verkeerd gedaan?

Nee, nooit. En *toch* zijn ze uiteindelijk gebonden, *toch* zijn ze uiteindelijk gespijkerd aan het kruis.

Kijk maar, je kunt de littekens van de spijkers nog zien!

Als de discipelen naar die handen kijken en zien dat die handen zegenen...

Wat blijft er dan over? Dan blijft er maar één ding over: verwondering, over zo'n onbegrijpelijk wonder

Misschien, jongens en meisjes, zeg je: 'Jammer, jammer dat we de inhoud van de zegen niet weten. Dat we wel zegenende *handen* zien, maar dat er geen *woorden* bij gezegd zijn'.

Ik begrijp wat je bedoelt. Maar als we afscheid nemen van mensen van wie we heel veel houden, dan (dat is waar) kunnen *woorden* ons veel zeggen. Maar als je afscheid neemt van je man of je vrouw, van je vader of je moeder, als je afscheid moet nemen van een kind, dan kan *een blik op het gezicht alleen* genoeg zijn. Een blik (wat je ziet) zegt alles.

Eén blik is genoeg. Het zijn zegenende handen, het zijn geopende, het zijn doorboorde handen. Zonder woorden, maar het zegt alles.

Het zegt: 'u moest de eeuwige dood sterven. De handen van Mij en Mijn Vader hadden u moeten breken. Maar nu (geopende en zegenende handen): alles van Mij is voor u.

Nu ben Ik gebroken (door uw misdadige handen) voor u, in uw plaats, daar u anders de eeuwige dood had moeten sterven. Het is alles voor u, wederhorig kroost, ongelovige discipelen. Nu baan Ik de weg voor u.'

'Kijk, een weg naar die plaats, die u (met uwe eigen handen) gesloten had. Die weg die voor u onbegaanbaar was. Een weg van de aarde naar een gesloten hemel. Een weg die voor u onmogelijk was om te gaan. Maar Ik ga u voor. Ik ga in, als Eerste, op Mijn Eigen Naam, om de weg te banen voor u.'

En al zegenend neem ik u, Mijn discipelen, Mijn kinderen mee.

Een laatste gesprek, de laatste woorden van onze dierbaren zullen wij nooit vergeten. Die blik, troostvol (misschien ook wel hartverscheurend), die laatste blik, die staat op ons netvlies gegrift.

Zo ook hier. Dat beeld van die zegenende handen, dat beeld van die doorboorde handen, dat beeld van het ingaan in de hemel, van het openen van die voor ons onbegaanbare weg, van dat overbruggen van die voor ons onmetelijke kloof, van dat slaan van die brug over die voor ons onneembare rivier, dat *mag* u, dit *moet* u, Mijn discipelen, Mijn kinderen, nooit vergeten. Dat mag wel op uw netvlies gebrand staan.

Hij zegende *hen*...

Ziet u ze in gedachten staan? Johannes, Petrus, Thomas...

Petrus, die zei: 'Ik ken de Mens niet'. Wat een onbegrijpelijke liefde is er te zien in die zegenende handen voor een man als Petrus.

Thomas, die ongelovige en twijfelende Thomas. Het is alsof de Zaligmaker nog een keer zegt: 'Kijk maar naar Mijn handen, naar Mijn doorboorde handen.'

Iemand schrijft ergens: ‘Al zegenend toont de Heere Jezus aan Zijn discipelen Zijn trouwring: *het teken van de spijkers is de trouwring van Zijn zondaarsliefde.*

Hij zegende *hen*.

Hen. Niet iedereen wordt gezegend. Alleen degenen die van Hem zijn, alleen degenen die Zijn eigendom zijn, die Hij gekocht heeft met de prijs van Zijn bloed.

De meeste mensen kennen Hem niet. Die zitten rond die tijd gewoon in Jeruzalem. Zij die hier staan, dat is maar een klein groepje mannen.

De meesten hebben helemaal niets in Jezus gezien. Sterker nog, ze hebben Hem aan het kruis gespijkerd. De meeste mensen zijn druk met andere dingen, de meesten zijn druk bezig met hun godsdienst, met het zich klaarmaken voor het komende pinksterfeest.

En ondertussen beseffen ze niet wat ze gedaan hebben, dat ze de Heere der heerlijkheid gekruisigd hebben.

Misschien bent u wel één van die mensen. Van die mensen die leven in uiterlijke godsdienstigheid, druk met de feestdagen, druk met de komende pinksterdagen. Zonder dat u er ondertussen erg in hebt dat u een verrader, een moordenaar van de Zaligmaker bent.

U, die zo druk bezig bent met uzelf, met uw godsdienst, serieuze kerkganger: ‘Kijk naar uw handen!’ Zie toch wat u gedaan hebt en wat u doet. Uw handen hebben gegrepen naar de troon van God. En uw handen verwerpen nog dagelijks deze gekruisigde en verheerlijkte Zaligmaker.

We gaan verder met ons tweede aandachtspunt:

2. Zijn ingaan

Zijn ingaan in de hemel. En daarbij denk ik vooral aan de laatste woorden van vers 51: *en werd opgenomen in de hemel.*

Een wolk neemt Hem weg. Wat er daar achter gebeurt, dat zien de discipelen niet.

Hij wordt opgenomen in de hemel, ontvangen door Zijn Vader. Dat wil zeggen: Zijn werk wordt door de Vader aanvaard. Alles is voldaan.

De Vader aanvaardt Hem, de Vader verwelkomt Hem.

En ondertussen zingen legioenen engelen zijn lof, als Hij de hemel binnenkomt, vol van triomf en luister. Zoals de dichter het verwoordt in Psalm 24:7: *Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga!*

Zoals de dichter van Psalm 68 zingt (vers 9): *U voer ten hemel op vol eer, de kerker werd uw buit, o Heere. U zag u strijd bekronen, met gaven tot der mensen troost. Opdat zelfs het wederhorig kroost, altijd bij U zou wonen.*

Opdat het wederhorig kroost... Mensen die niet luisteren, die weglopen, die dwalen, die verdwalen. Opdat het wederhorig kroost (dat is de prediking van Hemelvaartsdag!) weer bij God zou wonen. Omdat alles is voldaan.

Vol van heerlijkheid en majesteit wordt Christus de hemel binnengeleid voor het aangezicht van Zijn Vader. Christus nadert Zijn troon.

Hier gebeurt wat staat in Filippenzen 2 (8-10): Hij heeft Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood van het kruis. En nu: *Daarom heeft Hem ook*

God uitermate verhoogd en heeft Hem een naam gegeven welke boven allen naam is, opdat in de naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn.

Alles is volbracht. De wet is vervuld, de straf is gedragen. Er ontbreekt helemaal niets. Opdat een wederhorig kroost, mensen die niet luisteren, mensen die niet willen en die van zichzelf niet kunnen. Maar nu is Hij gekomen. En Hij nadert als eerste *voor hen*, in hun plaats, tot de troon van de vlekkeloos heilige God met Zijn offer. Zij hebben zich weg gezondigd van de Heere en kunnen niet meer voor God staan. Maar nu brengt Hij ze terug.

De weg was gesloten...

Ja, je kan wel proberen om zelf een weg te banen naar God toe, maar dat zal niet gaan. Er moet een rekening vereffend, er moet een schuld betaald worden, die niet te betalen is. En onze werken en onze tranen, die kunnen geen betaalmiddel zijn. Wat kan het een nood worden in je leven, als je ziet dat je een hemelhoge schuld hebt en geen betaalmiddel om die schuld te betalen. Wij versperden de weg. Van ons uit was het nooit meer mogelijk om een ladder naar de hemel te leggen, om een brug naar de hemel te slaan. Maar Hij kwam op de aarde en baande voor Zijn volk een weg terug van de aarde naar de hemel, om dat wederhorig kroost terug te brengen bij God.

En daarom is deze dag een blijde dag. Want, wat een wonder! Christus komt met Zijn werk voor het aangezicht van de Vader. En Hij wordt met gejuich begroet. Als er in de hemel al blijdschap geweest is over één zondaar die zich bekeert, wat moet het dan geweest zijn toen Christus de hemel binnenkwam met Zijn bloed, bestemd voor miljarden zondaars, voor een menigte mensen die niemand tellen kan?

Opgevaren in de hemel verschijnt Hij voor de troon van God, als Hoofd van Zijn Kerk, voor en in de plaats van al Zijn kinderen. Zoals de hogepriester op de grote verzoendag inging in het heiligdom met bloed en met een vat vol van reukwerk, zo gaat Christus vol van heerlijkheid en triomf de hemel binnen, terwijl Hij Zijn werk en Zijn verdienste draagt voor het aangezicht van Zijn Vader.

En zo is er een weg gebaad naar de troon van God, niet door een mens, maar door Gods Zoon, door Christus Jezus. Een weg gebaad voor verloren zondaars.

En daarom schep moed, zoekende zondaars, u die geen weg ziet vanuit uzelf.

Er is een verse en levende weg gebaad naar het heiligdom, door het bloed van Jezus Christus. Een geopende weg, voor een wederhorig kroost.

Laten wij daar nu eerst samen van gaan zingen uit Psalm 68:9.

*Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,
Verdubbeld in getalen.
Bij hen is Zijne Majesteit,
Een Sinai in heiligheid,*

*Omringd van bliksemstralen.
Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd Uw buit, o HEER!
Gij zaagt Uw strijd bekronen
Met gaven, tot der mensen troost,
Opdat zelfs 't wederhorig kroost
Altijd bij U zou wonen.*

Ja, jongens en meisjes, nu is de Heere Jezus weg. Een *wolk neemt Hem weg uit hun gezicht*. Ze zien Hem niet meer. En toen zijn ze huilend naar huis gegaan...?

Nee! Dat is zo bijzonder. Er staat in vers 52: *En zij aanbaden Hem* (dat wil zeggen: zij vallen op hun knieën op de grond voor Hem om Hem eer te bewijzen) *en zij keerden weer naar Jeruzalem met grote blijdschap*.

Je zegt: blijdschap? Zijn ze blij? Waarom dan?

Dat gaan we samen zien in ons derde aandachtspunt:

3. Het nut van de hemelvaart van de Heere Jezus

En dan gaat het dus tegelijkertijd over die wonderlijke blijdschap van de discipelen.

Het nut van de hemelvaart. Wat hebben ze daar aan? En waarom zijn ze blij?

1. Ze zijn in de eerste plaats blij **omdat de wens van hun Meester vervuld is**. Wat de Heere Jezus zo graag wilde, waar Hij zo naar verlangde, dat is nu gebeurd. Als ze terugdenken aan Zijn gebed, dat Hij bad in Johannes 17:5: *En nu verheerlijk Mij, U Vader, bij Uzelf, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was*. Nu is Zijn blijdschap vervuld (Johannes 15:11) en nu is ook hun hart vol van blijdschap.

2. Ze zijn in de tweede plaats blij als ze denken aan dat, wat ze niet kunnen zien, aan dat wat achter die wolk plaatsvindt. Als ze **denken aan Zijn ingaan in de hemel hierboven**. Aan Zijn glorie en heerlijkheid, aan de halleluja's en het gezang van de gezaligden, aan het ruisen van de harpen van legioenen van engelen. Als ze er aan denken dat Hem een naam gegeven is boven alle naam. Dat Hij op het hoogst verheerlijkt is! Zo kijken ze Hem na, en dat vervult hun hart met blijdschap.

3. Ze aanbidden Hem en worden vol van blijdschap, omdat ze weten dat ook dit **vervulling is van de profetie**. Dit is vervulling van de Schriften, die juist in de laatste tijd voor hen open gegaan zijn. Dit is de vervulling van de profetie uit het Oude Testament, van de profetie uit Psalm 47:6: *Gods vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin*.

Dit is de vervulling van de profetie van het Nieuwe Testament. Als zij, kijken naar Zijn zegenende handen, ondertussen terugdenken aan de belofte van Johannes 13:1. Nu is Hij uit de wereld overgegaan tot de Vader. *En Hij heeft de zijnen, die in de wereld waren liefgehad, ja liefgehad tot het einde*. Moest de Christus niet al deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? (Lukas 24: 26).

4. Ze aanbidden Hem en zijn verblijd, omdat **Hij als Eerste de hemel binnengaat, voor hen, met Zijn offer.** Zoals staat in de Hebreeënbrief (6:19-20): *Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, naar de ordening van Melchizedek een hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid.*

Dit is de zekerheid van de betaling van hun schuld: dat Hij opstijgt naar de hemel en dat de hemel niet gesloten blijft, maar dat de hemel Hem ontvangt. Voor hen, in hun plaats. En zo ontvangt de Vader in de hemel met Hem, niet alleen al Zijn discipelen, maar ook heel Zijn Kerk, al Zijn kinderen.

De Vader aanvaardt het offer van Zijn Zoon. Hij heeft Zijn Zoon niet alleen opgewekt uit de doden, maar nu *ook gezet aan Zijn rechterhand in de hemel* (Efeze 1:20).

Eén slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is hij in der eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods (Hebreeën 10:12)

O, gelukkige dag, waarop de Heere Jezus voor Zijn kerk de hemel is ingegaan met Zijn werk. En zo die gesloten weg geopend heeft voor een ieder die in Hem gelooft.

5. De Heere Jezus gaat de hemel binnen. Om te rusten? Nee, **om daar een plaats te bereiden, een plaats klaar te maken voor Zijn Kerk.**

Je zou eigenlijk kunnen zeggen: Hij neemt hen, Zijn kinderen, zelfs al mee, de hemel in. Want Paulus zegt in de brief aan de Efeziërs: God heeft Zijn kinderen *mede opgewekt, en mede gezet in de hemel in Christus Jezus* (Efeze 2:6).

Want Hij is het Hoofd en zij (Zijn Kerk) zijn het lichaam. En die twee, Hoofd en lichaam, zijn nooit te scheiden. Die zijn altijd bij elkaar.

Dus de discipelen blijven in zekere zin achter, maar in zekere zin gaan ze ook met Hem mee. En dat vervult hen met grote blijdschap. Hij neemt ze mee. Zoals Hij hen altijd al gedragen heeft in Zijn hart, zo draagt Hij hen ook nu.

Naar de hemel. Waar hun plaats voorbereid, waar hun plek klaargemaakt wordt.

Een *plaats* (letterlijk) voor hen. Want Gods kinderen hebben door het werk van de Heere Jezus (zo zou je kunnen zeggen) een stukje van de hemel gekregen. Daarom noemt de catechismus (zondag 23) Gods kinderen ook *erfgenamen van het eeuwige leven*.

In geestelijke zin is het leven van Gods kinderen op aarde een leven van én-hier én-daar. Paulus zegt ook letterlijk: *onze wandel*, dat wil zeggen ons burgerschap of onze erfenis, die *is in de hemelen* (Filippenzen 3:20).

Ons verlangen, ons leven is *daar* op gericht. Wat we gekregen hebben is *daar!* In de hemel!

Zoals de schrijver van de Hebreeënbrief ook schrijft (11:16): *Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse. Daarom schaamt Zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een stad* (een plaats, een erfenis) *bereid.*

6. De discipelen zijn blij en aanbidden Hem, omdat ze **weten dat hun Heere maar voor even weg is.** Het zal niet lang duren. Hij verwisselt Zijn tijdelijke verblijf op de aarde voor een blijvend bij hen wonen door Zijn Heilige Geest. Dat heeft Hij Zelf gezegd in Johannes 16: *Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet*

wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden. Ik zal u geen wezen laten. Ik kom weer naar u terug (Johannes 14:18), want: Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijven in der eeuwigheid (Johannes 14:16).

7. De Heere Jezus gaat naar de hemel, voor Zijn discipelen, voor Zijn kerk, **ook en vooral om daar Voorbidder te zijn voor hen**. Omdat Hij (ons Hoofd) daar is in de hemel, daarom kan Hij volkomen zalig maken *degenen die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden* (Hebreeën 7:25). Hij is het, zegt Paulus, die ter rechterhand Gods is, *Die ook voor ons bidt* (Romeinen 8:34). Dat is de troost van Hemelvaart. Daarom aanbidden Zijn discipelen Hem en keren ze terug met grote blijdschap.

8. Hij is naar de hemel gegaan en zit aan de rechterhand van God, **ook als een teken en bewijs van Zijn overwinning**. Als een teken en bewijs dat *alle engelen, machten en krachten hem onderdanig gemaakt zijn* (1 Petrus 3:22). Hij is *ver verheven boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en allen naam die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige* (Efeze 1:21). En dus (en dat is ook de troost van Hemelvaart) zijn we in alle strijd tegen de zonde, de wereld en de duivel zeker van *Zijn* macht en overwinning *voor ons*.

9. De discipelen aanbidden Hem en keren met grote blijdschap terug naar Jeruzalem. Ook omdat ze weten: **Onze Meester komt terug**. Afscheid nemen van elkaar is niet zo erg, als je weet dat je elkaar terug zult zien. Ze zullen Hem een tijdje niet meer zien. Maar ze hebben geleerd wat Petrus schrijft in 1 Petrus 1:8: *in Denwelken gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde*.

Dat is ons op deze Hemelvaartsdag tot grote blijdschap:

We zien Jezus met eer en heerlijkheid gekroond.

We weten dat Hij ons mede opgewekt heeft, mede gezet heeft in de hemel. Hij ging ons voor met Zijn werk, voor ons. Om voor ons de weg te banen. En Hij nam ons mee op die weg!

We weten dat Hij ten goede voor ons is in de hemel.

We weten dat Hij daar onze erfenis voorbereidt en bewaart.

We weten dat Hij terugkomt op de wolken van de lucht om ons op te nemen in Zijn heerlijkheid.

Kom, discipelen in [woonplaats], aanbid Hem. Troost elkaar met deze woorden en met deze wetenschap en ga naar huis met grote blijdschap.

Want onze Meester is in de hemel en zal alzo terugkomen, zoals zij Hem naar de hemel hebben zien heengaan.

Amen.

Slotzang Psalm 21:4,5

Hij heeft, o God, van U begeerd
Het onvergankelijk leven;
Gij hebt het Hem gegeven.
Zo zijn de dagen Hem vermeêrd;
Zo leeft de Vorst altoos;
Zo leeft Hij eindeloos.

Hoe groot en schitterend is Zijn eer,
Door 't heil, aan Hem bewezen!
Hoe is Zijn roem gerezen!
O alvermogend' Opperheer,
Wat glans, wat majesteit
Hebt Gij dien Vorst bereid!